

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. 3. 1920, sp. zn. Kr I 532/19

Číslo: 158/1920

Právní věta:

Jde o odnětí věci "cizí" ve smyslu § 171 tr. z., odňal-li dědic věc z pozůstalosti, na jejíž určitý díl mu příslušel dědický nárok.

Podílnictví na krádeži možno i při krádeži dle §§ 189, 463 tr. z.

Poměr mezi zločinem dle §§ 185, 186 a) tr. z. a přestupkem dle § 177 tr. z.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 11.03.1920

Spisová značka: Kr I 532/19

Číslo rozhodnutí: 158

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalované Kláry R. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Chebu ze dne 28.8.1919, jímž uznána byla vinnou zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a) tr. z.

Z odůvodnění:

Zmatečnou stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti dle č. 9 a) a 10 § 281 tr.ř. Prvý z nich proto, že prý neprávem bylo předpokládáno, že nezl. Anna T. dopustila se krádeže. Věci, které od ní obžalovaná na sebe převedla, náležely kdysi zemřelé matce Anny T., a poněvadž pozůstalost po zemřelé nebyla projednána, připadly věci ty Anně T. právem dědickým podle zákona ze tří osmin. Nebyly tedy pro ni věcmi cizími, jakž vyžaduje § 171 tr. z. Nemohla se prý tedy ani obžalovaná dopustiti podílnictví na spáchané krádeži. Námitkou touto se již soud nalézací obíral i odmítl ji věcně správně. Že právo k dědění předmětů do pozůstalosti po matce Anny T. náleževších vzešlo Anně T. jakožto zákonné a nepominutelné dědičce již okamžikem úmrtí matčina, je arci správně (§ 536 ob. zák. obč.). Poněvadž pak dle úmrtního zápisu bez posledního poručení zemřelá Marie T. zůstavila manžela a 3 dívky,

příslušel Anně T. nárok dědický na čtvrtinu pozůstalostního jmění (§§ 732, 757 obč. zák.). Než nárokem tímto nebyl založen výhradný vlastnický poměr Anny T. k individuálním věcem do pozůstalosti náležejícím a ani soudní projednávání dědického práva Anny T. ve smyslu zásad vyslovených v XV. hlavě II. dílu obč. zák. (viz zejména §§ 797 a 819), k němuž nedošlo, poněvadž pozůstalé jmění bylo zamlčeno, nebylo by samo o sobě přivodilo než uznání jejího vlastnictví co do nevydělené čtvrtiny pozůstalého jmění. V každém případě příslušel v době jejího činu Anně T. jen nárok na ideální spoluvlastnictví pozůstalých svršků s ostatními zákonnými dědici pro indiviso i nemohla tedy také Anna T. dle § 361 (a contrario §§ 353, 354, 362), 825, 828, 829 obč. zák. právně nakládati o své újmě reálnými součástmi pozůstalého jmění. To stačí k naplnění pojmu věci cizí ve smyslu § 171 tr. z., jenž vyžaduje pouze by věc nenáležela vlastnicky pachateli a byla alespoň ve spoluvlastnictví osoby třetí. Nebylo proto též ani třeba zkoumati, zda Anna T. odcizila z věcí do pozůstalosti náležitých, ale jí jako dědičkou dosud reálně nenabytých, část věcí, nežli by na ni byla připadla při rozdělení pozůstalosti po jejím odevzdání. Poněvadž pak je dále zjištěno, že veškeré věci po zemřelé Marii T. pozůstalé byly ve faktické moci, tedy v držbě ve smyslu § 171 tr. z., pozůstalého manžela a že držení toto bylo činy Anny T. bez přivolení jeho porušeno, není pochybnost, že Anna T. odnětím jejich dopustila se krádeže ve smyslu § 171 tr. z., při čemž je právně lhostejno, že krádež tato byla dle §§ 189, 463 tr. z. trestna jen podmíněčně. Tím je ve spojení se zjištěnou okolností, že obžalovaná Klára R. věděla, že věci, které od Anny T. kupuje, jsou kradeny, dovedena též vina její ve smyslu §§ 185, 186 lit. a) tr. z. a zároveň odňata půda pro zákonité uplatňování důvodu zmatečnosti dle č. 10 § 281 tr. ř., jelikož § 477 tr. z., jehož použití na čin obžalované se stížnost domáhá, předpokládá na straně kupujícího pouhé podezření, že věc je kradena. Neodůvodněnou zmatečnou stížností bylo proto zavrhnouti.